

Egressy Zoltán

Szagatott vonal

Egyszer adtál nekem egy pofont.

Ha sokszor, sokat adtál volna, nem emlékeznék rá, de ilyen egyetlenegyszer történt, igaz, sokat hogy adhattál volna, alig találkoztunk. Van ez az ostoba tévhit, hogy a vert gyerekek hálásabbak felnőttként, jobban tisztelik a szülőket, ez faszág, biztos vagyok benne, szerintem csak jobban utálják az apjukat meg az anyjukat, ha meg nem, akkor hülyék. Tapasztalatom nincs ez ügyben, anya soha nem ütött meg, képtelen lett volna rá, és mondom, te is csak egyszer, egy téli késő délután, hétéves lehettem, ráadásul azt hittem azon a napon, hogy nagyon jóban vagyunk. Tudod, én mindig kurvára örültem, amikor jöttél hozzánk, olyan voltál, mint a Mikulás, aki ritkán jön és jóságos, naiv az ember hétévesen, nem haragszom magamra miatta, rád meg nem akarok, ezen dolgozom órák óta.

Jól teltek azok a téli órák, szánkózni vittél, szánkózni is összesen egyszer mentünk, mintha tegnap történt volna; a Tabánban lehetünk, későbbi nagy elveszőhelyeden, ülök előtted a kis szánkómon, alig férünk el rajta, tartasz, átölelsz hátulról a nagy kezeiddel, becsukom a szemem, hogy érezzem, milyen, amikor teljesen rád bízom magam, száguldunk lefelé, jön szembe a havas szél, kellemetlen, küzdelmes, fázunk is, rossz és jó egyszerre, ez volt a legjobb napunk, nem akartam, hogy véget érjen.

Akkor éppen nem siettél, volt időd rám, caplattál fel velem vagy kétszázszor a domboldalon, egy idő után elfáradtál, megsajnálalak miatta, de ettől még nem kíméltelek kicsit se, kegyetlen tud lenni egy kisgyerek, újra és újra lecsúsztunk, te is élvezted, a domb alján nagy fa terpeszkedett, szerettem volna, ha minél közelebb érkeznék meg hozzá, de te féltettél, vagy engem vagy magadat, akkor azt hittem, engem, most már nem merném teljes bizonyossággal állítani, mindenesetre semmit nem kockáztattál, minden csúszásnál nagy ívben kerültük el a vastag törzset, úgy irányítottad a szánkót a lábaddal, hogy esélye ne legyen a fának, nekimenni én se akartam, de egy kis izgalom jó lett volna, mondjuk kikerülni az utolsó pillanatban, ledőlni a szánkóról, mielőtt nekimennénk, persze hülyeség, veszélyes, ebben a faelkerülésben igazad lehetett.

Napokig maradtam volna veled a hóban vacogva, éhesen, szomjasan, ott haltam volna meg veled, annyira élveztem, olyan jó volt. Nehezen tudtál rávenni arra, hogy induljunk el hazafelé, alkudoztam, nyertem egy-két csúszásnyi időt,

engedtél, nem erőszakoskodtál, jó érzékkel úgy alakítottad a beszélgetést, hogy győztesnek érezhessem magam, így aztán boldogan szorítottam a kezedet az utcán, gyalogoltunk egymás mellett a híd felé, de ezzel még nem voltam elégedett, kiharcoltam, hogy húzz hazáig, nem érdekelt, mennyire vagy fáradt.

Beleegyeztél ebbe is, aznap semmin nem vitatkoztál velem, ráültem a szánkóra és húztál, éppúgy, ahogy elképzeltem, semmihez sem hasonlítható puha hangon suhant alattam a két léc, tátottam a számat a gyönyörűségtől, te meg azért, mert levegőért kapkodtál, dőlt ki a fehérség a számon, ahogy kileheltük a levegőt, főleg te füstöltél, lihegtél az erőfeszítéstől, és tele volt hóval minden, mint egy mesekönyvben, olyanok voltunk, mintha egy téli, kék-fehér mese eleven illusztrációi lennénk. Áthúztál a hídon, nem szálltam volna le semmi pénzért egy pillanatra se, nem is kértél ilyesmire, nem cseréltem volna senkivel, nekem volt akkor a legjobb a világon.

Nem laktunk anyával sokkal messzebb, mint ahol most élek, ez volt a környékem akkor is, ugyanaz, mint most, neked viszont nem, ez idegenné tett téged a szememben kissé, ami a kerületünk határain túl esett, az nekem ismeretlen vidék volt távoli, furcsa, másféle emberekkel, de azon a napon valahogy ez sem volt érvényes, minden más fénytörést kapott, az volt az érzésem, mintha együtt élnénk, közben meg örültem annak, hogy nem így van, akkor nem lenne ilyen szép a nap, hálát adtam a sorsnak, amiért ennyire boldog lehetek, máshogy volna, ha mindennap találkozánk, együtt ébrednénk és feküdnénk le, így viszont ünnepnap egy sima szánkózás, tökéletesen rendeztéték be az életeteket, milyen jó, hogy nem maradtatok együtt anyával.

Teljes volt a harmónia köztünk, erre neked is emlékezned kell, mentünk a lakás felé, izgultam, bejössz-e vajon meginni egy kávét, vagy csak egyszerűen visszaadsz anyának, ahogy szoktál, elhagytuk a hidat, Pesten jártunk már, amikor eszembe jutott valami, ebből lett a baj. Ahogy húztál, a kezemet leraktam a földre, titokban gyúrtam egy hógolyót, és amikor már majdnem visszaértünk, amikor leszálltam végre, megengedtem magamnak egy viccecskét, betettem a zsebedbe a hógolyót. Nem vetted észre, kuncogtam magamban, vártam, hogy benyúlj valamiért, és megtapogasd, aztán ne vess és adj egy puszit, de nem tetted, ezért egy idő után megkérdeztem, nincs-e valami nálad, nézd csak meg a zsebedet, csodálkozva benyúltál, vártam, hogy felnevensz, váratlanul lettél ideges, mint kiderült, papírpénz volt a zsebedben, eláztatta a hógolyó, vagy azt hitted, eláztatta, megfeszültek az izmok az arcodon, hirtelen pofon vágta, a semmiből jött a mozdulat, nagyot csattant az arcomon, csak álltam döbbenetben, a mosolygó kisleány pofon vágta és azt mondtad neki, *ebből a pénzből mentünk volna el vacsorázni*, ezt a meglepetést szántad még arra az estére, ma sem tudom, beleértetted-e a többes számba anyát, talán az ő elhívása is tervbe volt véve a fejedben, és akkor bármi megtörténhetett volna, én hiúsítottam meg, én tettem tönkre mindent azzal a hógolyóval, eláztattam a pénzedet, amiből a vacsorát fizetted volna, étterembe mentünk volna hármasban, én akadályoztam meg, hogy újra együtt legyetek, hogy hárman együtt legyünk.

Először csak az igazságtalanság fáj az embernek, a lelkiismeret-furdalás valamivel később jön, nem sokkal, de később, többet nem beszélünk aznap, mire a

lakáshoz értünk, már tudtam, hogy mindennek vége, a komolyan soha meg nem fogalmazott remény, miszerint esetleg együtt élünk majd, elveszett, és bennem eltört valami, ettől az egésztől, a lényegtől függetlenül, a pofontól tört el valami ott, végleg. Egyáltalán nem volt igazad, legbelül tudtad te is, nem voltál buta ember, hülye se, elviselhetetlen terhet tettél rám, felelősséget, egy hétéves lelkes gyerekre, te egy gyáva szar voltál, az vagy, ezt gondolom most rólad, és nagyon félek, hogy nem tudok neked megbocsátani, nem ezért akarnék persze, hanem általában mindenért, próbálom, de nem akar sikerülni, nem tudlak felmenteni, még adok egy kis esélyt neked, de nem akar menni, félek, hogy kudarcos lesz az egész beszélgetésünk, túl sok dolog fáj veled kapcsolatban, apa, halott ember, a pofon a legkevesebb, az fizikai fájdalom, az semmi, abból sem a fizikai rész volt a rossz.

Bejöttél a lakásba, puffogni kezdtél, fröcsögtél, indulatoskodtál, szidtál anyának, mutogattad a papírpénzeidet, olyan voltál, mint egy sárga lapokat osztogató idegbeteg bíró, többször meglegyezted pénzeiddel a levegőt, a könnyeimen keresztül úgy láttam, az égvilágon semmi bajuk nem volt a bankóknak, egy szót nem ejtettél vacsoráról, nem mondtad, hogy ez volt a terved, csak kiabáltál, a nevelésemmel elégedetlenkedtél, anya szóhoz se jutott, állt csendben a tűzhely mellett, nézett téged szájalommal a szemében, én akkor már nem, akkor én már máshogy néztelek, gyűlöltelek, nem az elmaradt vacsora miatt, nem is azért, mert hogy akkor mégse élünk majd hármásban, én azért gyűlöltelek, mert máris elfelejtetted, milyen boldog voltam veled hosszú, hideg órákon át, hogy eltöltöttünk egy teljes délutánt a domboldalon, és mert akkor az is lehet, hogy ez az egész meg se történt, tévedés az egész, nem szánkóztunk, nem esett a hó, nincs is olyan, hogy Tabán, nem vagy az apám, és én sem vagyok, nem a fiad nem vagyok, hanem a világon nem vagyok, egyáltalán nem létezem, meg se születtem, jobb lett volna, akkor nem lenne ez az egész fájdalom, ide juttattál el hétéves koromban, egy hógolyó miatt, amitől tönkre se ment a pénzed, elköltötted te azt a pénz talán még aznap borra, vagy mit tudom én, mire, nem beszéltem anyával aznap egy szót sem, csak néztük egymást, némán ölelt engem az ágyamban, ideje, hogy behölpintsek a sörömbbe, mielőtt megmelegszik.

*

Hangosan üvölt a zene, kétségbeesett, hisztérikus férfihang énekl, hogy tele van a város szerelemmel, régi dal, sokan szeretik, a kocsma ezzel szemben inkább emberrel és füsttel van tele, bár valami szerelemféle is akad egy kevés, hátul például végzetesen összegabalyodott egy pár, a fiú keze a lány lenge piros inge alatt matat, határozott és tudatos akar lenni, de inkább görcsös és érzéketlen, durva dolgokat csinál, most látom csak, a halór az, egy számomra ismeretlen nővel alkotja a hevesen mozgó kupacot, akinek nem biztos, hogy jólesik, ami történik, mintha csak túrna, a halór aktívan dolgozik, a piros lány várja, mi lesz ebből, meggondolatlanul mehetett bele valamibe, amibe nem kellett volna. A közelben ülők ügyet sem vetnek rájuk, nem tartom elképzelhetőnek, hogy valakit sikeresen megerőszakolhatnának ebben a nagy zajban, mindenki magára figyel, maximum a mellette ülőre-állóra, összességében mégis pozitív a benyomásom,

általában az szokott lenni, ezúttal is örömeimre szolgál az eleven, gazdag, életteli atmoszféra.

Tart még a nagy boldogság, a szóke és a vörös, Emese és Tímea öleli egymást, aztán már nem, de a kezük mintegy véletlenül egymás derekán marad, jól néznek ki, két egészséges, szép, fiatal lány, minden apró részletükben kifogástalanok, tudják magukról és egymásról is, mosollyal ünneplik a szépségüket, szívesen elnézném őket sokáig, és még fantáziadús gondolataim sem támadnának közben, egyszerűen gyönyörködöm bennük, az egyik bizonyos szempontból az enyém, ha lehet ilyet mondani, kacarásznak, szerintem most beszélnek meg még egyszer a délutánt, a vibrátorküldést, a Vidámparkot, engem, mindkettőnek lehet mesél-nivalója, szerintem a szókével is sok érdekesség történt legutóbbi telefonbeszél-getésük óta.

Kezet fogok Molekulával, van valami pofátlanul kihívó már a vigyorgásában is, ujjatlan pólóban rázza hosszan, kicsit túl határozottan a kezemet, a csuklójától felfelé mindenhol tele van tetoválással a karja, jobban, mint szerelemmel a város, szabadon látható testrészeire tényleg nem férne már rá John Lennon sehová, bár ezt az öt évvel ezelőtti problémáját lehet, hogy megoldotta azóta valahogy, lehetnek üres, intim részei, a tenyere is szabad terület egyelőre, ha oda tetetné, Lennonnal adhatna pofont, amikor úgy alakul a helyzet. Újságolom neki, hogy láttam dél-után az utcán, csodálkozik, ő nem vett észre, közvetlenül azelőtt parkolhatott le, képzeljem, BMW ötöse van, nem kérdezem, miből, viszont összerakom a moza-ikokat, akkor hát ő az, aki csak szexelni akar Emesével, nyilván fog is még ma, bár alakulhatott volna másképpen is a szóke estéje, ebbe inkább nem avatom be Molekulát, az autót a Szív utcánál hagyta, ott alszik, *ott alszik* majd el ő is, amikor lefordul a barátnőjéről.

A legközelebbi sarokba húzódunk be, mert nagy a lökdösődés, a szóke felém sandít, semleges, semmitmondó tekintettel néz, van benne némi lenézés, kár, bic-centek felé, rólam konzultálhat a vörössel, Molekula éppen Camparit rendel neki, magának meg bort, nem veszi észre, hogy a barátnője és én nem mutatkozunk be egymásnak, lehet persze, hogy tud mindent. Érdeklődik a munkámról és a robogómról, jobban ért a márkákhoz, mint én, engem ez futár létemre nemigen érdekel, aztán mesél a saját dolgairól, elmond egy frappánsnak szánt, meglepően unalmas villanyszerelős történetet, szidja a kollégáit és a világot, de mindezt röhögve teszi, nincs neki nagy baja az étellel, megbékélhetett már azzal, hogy nem lett zenész. Neki tényleg annak kellett volna lennie, inkább, mint nekem, tehetségesebb volt nálam, mindenféle vonós hangszeren játszott, valami zavaros családi ügy miatt kanyarodott másfelé az élete, azt nem tudom, a sok verekedés és börtön is összefügg-e ezzel, talán zenészként sem lenne büntetlen előéletű. Megint az jut eszembe, ami szokott a régebbi találkozásainkkor: hogy lehet egy ekkora emberbe belekötni, hogy jut eszébe bárkinek is, biztos bukás, Molekula majdnem kétméteres, és nemcsak az erő látszik rajta, hanem az is, hogy gyorsan üt, nem tipikus konfliktuskerülő ember. Látványos belekötést a saját szememmel konkrétan soha nem láttam, az illetőre nézve súlyos következményeket annál többször, kárkerző rendőröket, Molekulát bilincsben, általában olyankor is vigyorgott.

A helyi erők természetesen jelen vannak, itt a szokásos társaság legjava, a krém, a halórról esett már szó, Menta is a közelben billeg, szerencsére még nem vett észre, nem zaklat, beszélgetésnek nem nevezném azt a fajta kommunikációt, amit folytat saját fiatalabb kiadásával, mintha a padavanja lenne a mellette dülöngélő ifjú utód, ha jól hallom, a lengyel vászonról diskurálnak, a mester szerint az a legjobb a világon, de ezt inkább csak kikövetkeztetem, nehéz, mert sok a különálló, ugatásszerű szótag, kevés ugyanakkor az alany-állítmány egyeztetés. Szomorú dolog ez, a padavan állítólag tehetséges mérnök volt még egy-két éve, most már sima alkoholista, mint a példaképe, itt tántorognak a rossz példák előttem. Nézem a különös kettőst, a fiatalabbik még nem az igazi, van tanulnivalója, túl sokat mozog, nincs még kellő higgadság benne, a mozdulatok rendben lennének, a vízszintes kilengések mintaszzerűek, de mintha tizenhatodban nyomná azt, amit Menta negyedben, nem gúnyolódnék, de ehhez le kellene vennem róluk a tekintetemet, nem könnyű, kiválóan szórakozom, még mindig azt hallom, a lengyel vászon az igazi, senki nem cáfolja, mégis egyre agresszívabban közli újra és újra a kétségbevonhatatlan tényt Menta az utódjával, az egyik mondja, a másik bólogat, így megy ez legalább másfél perce.

Kicsit arrébb Sala bácsi rigol kétségbeejtően összeszűkülte szemekkel valakinek, nyomja, nyomja, ő meg hogyhogy itt van még, valószínűleg nem még, inkább megint, visszatért, hosszú műszakot bonyolít, rózsából nem nagyon fogyott, ahogy látom, de tart még az éjszaka, a rigolás soha nincs ingyen, munkavégzés zajlik, elhúlten hallgatja őt egy üveges tekintetű férfi, innen nem tudom megállapítani, csodálja az öreget, vagy csak merev részeg, virágvásárlás lesz ebből, egyre valószínűbb, sajnos nem tudom tovább figyelni őket, mert a lányok hozzánk lépnek, a vörös jókedvű, a szóke nem tudja eldönteni, mosolyogjon vagy büntessen azzal, hogy nem vesz rólam tudomást, megoldja: derűs, de nem néz a szemembe.

Műanyag szőlőfürtök futnak körbe-körbe a pult fölött, két bőrlabda hever két hordóban, ki tudja, mióta, és olvasható egy „18 éven aluli vendég ne rendeljen dohányárut, illetve szeszes italt a felszolgálótól és ne is igyon” felirat, szigorúan vesszők nélkül, ezt az „és ne is igyon”-t különösen szeretem, a felirat alá kevergünk ki, mert a szóke félti érintetlen Campariját, sokszor ütődnek a sarokban állókhoz vendégek, középen jobb, felszabadult egy kis tér, ráadásul őt is többen látják így, amit élvez, Molekula nem annyira. Szavak nélkül lavírozunk ki középre, vajon mi lesz az első mondat így négyesben, Molekula szólal meg, *sajnos szenvedélyes borissza vagyok*, mondja, mosolyogva fordítja félre a fejét, mint aki nehezen, de megbocsát emiatt magának, egy hajtásra felhörpinti kétdecinyi vörös italát. A szóke körbenevet, büszke, élvezi a fiú szövegét, ez világos, nem kérdés, hogy van stílusa, kicsit nívósabb, mint amilyent egy villanyszerelőtől várna az ember, bár a pár perccel korábban elmesélt történet nem ezt bizonyította.

Harminchat éves, amennyiben azonos a szóke által délután emlegetett BMW-sszel, ő marketingesről beszélt a telefonban, nem villanyszerelőről, hazudhatott neki Molekula, belefér a képbe. Ha ő forog szóban, akkor hattal több, mint én, hogy lehattünk mi közös társaságban, hatévnnyi korkülönbség rengeteg fiatalokban, később már nem vészes, harminc körül sok minden érdektelenné válik,

korábban fontosnak tűnő problémák szűnnek meg, jönnek más minőségű újak. Ami fájó, az az, hogy nem lesz okosabb az ember, a hibák sokasodnak, erényből meg egyre kevesebb marad, előbb-utóbb muszáj felismerni a viszonylagosságokat is, nekem néha már sikerül, gondolom, Molekulának is, nem kéri senki, hogy meséljen az életéről, csakhogy meghallja a szakközép szót valamelyik közeli részeg szájából, és miután nincs jobb témánk, bután álldogálunk, nekilát.

*

A saját anyám szedett ki a konziból. Még a hegedűmet is eladta. Menjek inkább szakközépbe, kapjak szakmát. Aztán egyszer összerúgtuk otthon a port, erre bement és onnan is kiíratott, átvitt szakmunkásképzőbe. Addig 4,8 volt a legrosszabb eredményem, állítólag az igazgatóhelyettes ott üvöltött vele a folyosón, megőrült, asszonyom, ilyen bizonyítvánnyal odaviszi a fiát? Oda csak azt adják be, akinek nincs más választása! Anyám személyes bosszúja volt az egész, elvágta az életemet, mert haragudott a sajátjára, azért volt az egész. Olyan családja volt, képzeljétek el, ott mindenki volt valami szikra, aztán mindenki mellékvágányra került. Nyolcan voltak testvérek. A nagyapám verte őket, mind a nyolcat, vagy hetet, mert egy meghalt még kiskorában. Mikor felnőttek, elköltöztek az ország különböző részeibe. Egyszer felöltözött szépen a nagyapám és meglátogatta külön-külön minden gyereket. Elbeszélgetett velük, kérdezte, mit csinálnak, minden rendben van-e, aztán hazament, három nap múlva találták meg, felakasztotta magát.

Három lány volt köztük, a teljesen hülye anyám, ő az egyetlen, akiből nem tudom, lehetett-e volna több, mint ami lett, a többiek mások, az egyik nagynéném parafenomén volt, annak látomásai voltak, és megállt rajta a több kilós vasaló, meg a villák, olyan mágneses erőtere volt. Minden rajta maradt. A másik nagynéném konkrétan fehérmájú, egy kefélés reményében képes keresztülutazni az országot, a mai napig nem fér a bőrébe. A legidősebb fiú papnak képzelte magát, de csak sima alkoholista volt, egyszer egy búcsúban részegen elkezdte gyóntatni az öregasszonyokat, majdnem meglincselték, úgy kellett menekülnie. Lehetett volna színész. Vagy pap. A másik nagybátyám esztergályosként kezdte, de úgy, hogy közben ejtőernyős pontugró lett, hét közben esztergált, hétvégén meg célba ugrott, kurva jól, nyert állandóan, tele volt trófeákkal, mutogatta nekem őket. Negyvenévesen gondolt egyet és elkezdett bronzvereteket gyártani, hihetetlenül gyönyörű dolgokat csinált, kiállításai lettek, nem hitték el, hogy nem tanulta sehol. A harmadik nagybátyámat húszéves kora óta évente úgy kétszer műtötték, valami nem stimmelt vele, bokszbíró volt, ilyen nemzetközi, biztos most is az. A negyedik az évszázad ökolívó-ígérete volt állítólag, csak az öreganyám nem engedte fel vidékről, mikor hívták a Fradiba tizennemtudomén hány éves korában, fel kellett volna jönnie, de ott maradt és ács lett. Azért mondom, egyikből se az lett, ami lehetett volna.

Én meg a villanyszereléssel... Volt fémipari alapképzés még az elején, akkor még azt hittem, egy darabig csinálom, aztán zenélek tovább. Valami ácskapcsot vagy mi a faszomat kellett kovácsolni. Olyan gyenge volt a csuklóm, összesen kettőt tudtam egymás után ütni a kalapáccsal, röhögtek rajtam, na, művész úr nem bírja. Voltam emelőgép-bevizsgáló is, meg egy ideig telefonközpontos, az sok növel hozott össze. A Vasműn belül, ha valakinek gondja volt a telefonnal, tárcsázott egy nyolcast, én

vettem fel a hibát, kiosztottam a szerelőknek, azok meg kimentek. Izgalmasabb női hangok is előfordultak, sok titkárnő, minden, a tizenháromezer dolgozóból hatezer adminisztratív állományban volt. Szénmikrofonok voltak a telefonokban, azoknak van egy olyan tulajdonsága, hogyha sokáig beszélnek, átmelegednek a szénszemcsék, és akkor elkezd recsegni. Márpedig ahol nők dolgoznak, ez mindennapos jelenség, ott előbb-utóbb recsegni kezd a mikrofon. Én a következőt csináltam: ha egy női hang felkeltette az érdeklődésemet, beraktam egy szar mikrofont a telefonomba, elkezdett recsegni, és azt a recsegést épp úgy hallotta ő is, mint én. Mondom neki, valószínűleg tönkrement a mikrofon a telefonjában, de újat gyakorlatilag lehetetlen beszerezni. Na most nekem erre a célra el volt különítve harminc-negyven darab. Ezeket a nőket berendeltem, lecsekkoltam, és ha oké volt, akkor elkaptam. Ez ment egy darabig, aztán a villanyszerelés meg a sitt, az mondjuk csak később, legelőször még onnan vittek be, a telefonközpontból, levertem az egyik csaj fasziját, mikor jött reklamálni, hogy minek dugtam meg a nőjét.

A zenei érdeklődést apámtól örököltem, állati muzikális volt, trombitált, táncolt, ezt a swinges, rokis világot szerette, az ötvenes-hatvanas éveket. Van egy híres Pink Martini-szám, azt szerette, pár napja hallottam, új hangszerelésben ment, majdnem sírógörcsöt kaptam, ahogy eszembe jutott, tetszene-e neki. A mai napig sokszor nem hiszem el, hogy meghalt. Ha lett volna még egy vége a gyertyának, akkor mind a három végét égette volna. Autóbalesetben halt meg. Volt otthon egy kisméretű magyar kártyánk, azzal makaóztunk aznap a húgossal, még arra is emlékszem, hogy zöld alsó volt a kezemben, mikor megszólalt a sziréna, ott laktunk a kórház mellett, ez mindennapos volt, de akkor egyszerre két mentő jött be, anyám kérdezte is, mi ez, hát mi lenne, sziréna, akkor vitték be apámat, csak még nem tudtuk. Ott halt meg az aulában, kivették a mentőből, épp berakták volna a liftbe, akarták vinni az intenzívbe, csak már nem tudták, menthetetlen volt, esélytelen, koponyaalapi törés, nem tudom én, mi... Nem voltam még tizennégy, éppen akkor kezdtünk jóban lenni.

Először azt hittük, csak nem jön haza, egy igazi bohémot képzeljétek el, nagy dumával és állítólag elég jó humorral, a nők bírták, kreol képe volt, fekete haja és kurva jó stílusa, az utolsó igazolványképén úgy néz ki, mint a Robert de Niro, de kék szemmel. Nem volt verekedős, bár azért nem volt ritka, hogy rövid úton intézte el a nézeteltéréseit. Mint én. Ő mondjuk nem volt börtönben, csak majdnem. Lényeg, hogy vártuk és nem jött, már vasárnap reggel volt, anyám indult dolgozni, uszodában volt pénztáros. Apám nagy zsivány volt, de a vasárnapokat mindig otthon töltötte, gondolom, hazulról hozta, hogy a vasárnap a családé. Anyám behajolt reggel hozzánk az ágyba, fél hat lehetett, legyetek jók, apátok nem jött haza, majd jövök délután, akkor főzök, emlékszem, összeugrott a gyomrom, hogy valami nem oké, aztán délelőtt pakolásztam, a matekkönyv volt épp a kezemben, és egyszer csak elkezdtem sírni, de így egyik pillanatról a másikra. Akkor már biztos voltam benne, hogy nagy baj van. Délután néztük az órát, még mindig nem jön, még mindig nem jön, anyám azt mondta, lehet, hogy valami bunyó volt, bevihették, majd telefonál a rendőrségre. De aztán csak vártunk. Hétfő reggel elmentünk iskolába, anyám meg dolgozni, ott ment oda hozzá valaki, egy ideig kerülgette őt, aztán mondta neki, hogy a férje szombat este fél hétkor meghalt a kórházban. Nem volt telefonunk, nem tudtak előbb szólni.

Néha azt álmodom, hogy zenész vagyok, az egyik ilyen álmomban valami szabadtéri előadásom volt, és megjelent apám szmokingban, fehér selyemsálban, mellette két nő, engem le se szart, a nőekkel volt elfoglalva. Ilyen hülyeségeket álmodom.

A temetésen meg nem ismertem fel. Voltatok ti valaha ortodox temetésen? Görögkeleti vallású volt, ott nyitott szemfedél mellett kell a szertartást megrendezni, mondták, hogy nem kéne, mert nagyon össze van törve, sokkoló lenne, de muszáj volt, el akarták búcsúztatni rendesen. Levették a szemfödelet, anyám kérte, ne nézzünk oda a húgommal, de hát közel álltunk a koporsóhoz, persze odanéztünk, és nem ismertük fel, bazdmeg. Nagyobb volt a feje, vattacsomók voltak a homlokában, látszott, hogy szét van nyílvá a feje, ma is sajnálom, hogy nem néztem tovább, amíg felismerem. A húgommal éveken keresztül arról beszélgettünk, talán nem is ő volt, talán valami nővel éli a világát egy szigeten.

Kurva sokat olvasott az apám egyébként, eszelős tempóban, egy hétvége alatt elolvasott három könyvet, Rejtőt szerette, Dumas-t, a romantikus kalandregényeket. Villanyszerelő volt ő is. Én a sitten olvastam csak sokat, de nem ezeket.

Ami a temetésen a legszörnyűbb volt, az nem a feje volt a vattákkal, hanem egy hang, ahogy az első lapát föld ráesett a koporsó fedelére, rettenetes, basszátok meg, olyat nem szabadna senkinek hallani. Az ember hajlamos ilyen helyzetben kiszakadni a realitásból, hogy mentse magát, nem is vagy ott teljesen, hogy enyhítsd a fájdalmat, de ez a hang egy pillanat alatt visszaránt. Az itt marad már a fülemben, bazdmeg. Állítólag ma már nem így csinálják, valami szívaccsal tompítják a zajt. Három évet bírtam ki apám nélkül otthon a hülye anyámmal, tizenhét évesen már egy Rózsa nevű nővel éltem, tízzel idősebb volt nálam, pótpapáskodtam, mert a nőnek volt egy hétéves kislánya. Együtt éltünk vagy öt évig, kétszer megvertem, a másodiknál bevittek, aztán nem lett semmi komoly, nem jelentett fel, csak hagytuk a picsába utána, vége lett, mert azt mondta, ha kétszer megtörténik valami, akkor többször is meg fog. Nem tudom, így lett volna vagy nem, szerettem, de hát így alakult. Megtaláltam nemrég az iwiw-en, izgalmas csaj volt akkor, mostanra kegyetlenül elhízott. Akivel viszont először csókolóztam, az jól néz ki ma is, megkerestem az ő képét is. Hobbikurva szerintem, meg is keresném szívesen, néha gondolok rá. Jó, hát nem fogom, csak eszembe jut néha.